

□ یک جرعه از قرآن (۳)

«دین»

دین نیز از جمله واژه‌هایی است که در چند معنی در آیات بکار رفته از جمله این آیات و معانی:

✓ دین به معنای جزاء عمل

«مَالِكِ يَوْمِ الدِّينِ» (حمد/۳)

«وَالَّذِي أَطْعَمَهُ أَنْ يَغْفِرَ لِي خَطِيئَتِي يَوْمَ الدِّينِ» (شعراء/۸۲)

✓ دین به معنای آیین توحیدی

«الدِّينِ عِنْدَ اللَّهِ الْإِسْلَامُ» (ال عمران/۱۹)

✓ دین به معنای قوانین مدنی

«...دِينُ الْمَلَائِكِ...» (یوسف/۷۶)

فارغ از معنای سوم که به معنای قوانین بشری برای زندگی اجتماعی هست، و باید متاثر از دین آسمانی باشد، «دین» برای تسهیل معاش انسان و رمز و راز پیشرفت و کمال و تعالی و نردبانی برای رساندن به بی‌نهایت است، متنی لطیف و همسو با فطرت، که انسان از سر رغبت به آن دل‌سپرد و به آن روی آورد.

دین حکایتگر صاحبی عالم و مدبر است که تا انتهای کار انسان را تدبیر نموده و به واپسین دغدغه‌های او نیز، لباس عمل می‌پوشاند. کمال دین در زیبایی آن است که در هر عصر صاحبان دین ائمه معصومین(ع) آنرا با هسته‌ای ثابت اما پوسته‌ای هنرمندانه به بشر تعریف و عرضه می‌دارند.

اگر دین در قرآن با واژه‌هایی چون واصب، قیوم، و از همه کاملتر با واژه مقدس «اسلام» همنشین شده، بخاطر وزین و بی نظیر بودن آن از حیث آرامش و تعادل بخشی آن و ممانعت از زیان به دیگران، و نشانگر عقلانیتی در خود(دین) است که آنرا از افراط و تفریط و خرافات مصون نگه می‌دارد.

حال در قبال این دین، دیندار چگونه باید باشد خود بحث شیرین دیگری است.

MoshtaganZohoor@